

... Δυο χέρια νιώθει να τον σηκώνουν. Ζαλίζεται, γύρω του έχει ξανά σκοτεινιάσει.

Τώρα τα χέρια τον αφήνουν κάτω, στο χώμα. Το στομάχι του ανακατώνεται. Και κρυώνει.

«Είπαμε, βρε παιδί, ν' αρχίζει κανένας νωρίς, αλλά όχι κι έτσι!» ακούει δίπλα του μια φωνή. «Του λόγου σου είσαι βρέφος. Με τι τα κατάφερες κι έγινες λιώμα, θέλω πολύ να το μάθω, μα την αλήθεια!»

Είναι μια φωνή βραχνιασμένη, αντρική. Ανοίγει τα μάτια του έντρομος... Ένας αλλόκοτος άνθρωπος κάθεται δίπλα του. Μέσα στη σπηλιά βρίσκονται. Δεν καταλαβαίνει...

«Πρέπει να 'σαι ώρα πολλή πεσμένος εκεί, ε;» σκύβει ο άντρας πάνω από το κεφάλι του. «Μα κουκούτσι μυαλό δεν έχεις, αδερφάκι μου. Κάτω από συκιά βρήκες να μαστουρώσεις; Επικίνδυνα πράγματα! Δε σου έκανε η σπηλιά δηλαδή; Τέτοιο φιλόξενο διαμέρισμα...»

Τον κοιτάζει κατάπληκτος ο Απελλής. Είναι αξύριστος, τα ρούχα του βρόμικα και παλιά, τα μαλλιά του ανακατωμένα.

«Πώς από δω λοιπόν, αγοράκι;» του χαμογελάει περίεργα και φαίνονται χαλασμένα όλα του τα δόντια.

Λέξη δε γίνεται να πει ο Απελλής.

«Δε θα 'σαι καιρό στην πρέζα, συνεχίζει εκείνος. «Φρέσκος μού φαίνεσαι, δε σ' έχει ξαναπάρει το μάτι μου... Για δες, για δες! Και σακίδιο βαρύ κι ολοκαίνουριο! Τρόμαξα να σου το βγάλω απ' τους ώμους».

Το σακίδιο, ριγμένο δίπλα του, είναι ανοιγμένο, τα μισά πράγματα έξω...

Βάζει τα γέλια τώρα ο άντρας, γέλια τρανταχτά που αντηχούν παράξενα στη σπηλιά.

«Και κουλτούρα τόσο μικρός, αδερφάκι μου! Άκου να διαβάξει Παπαδιαμάντη! Βρε, βρε, τι μου θύμισες! Τα διάβαζα κάποτε κι εγώ τούτα τ' αγιωτικά, ο αγαθιάρης».

Παίρνει στα χέρια του το βιβλίο το κόκκινο, τ' ανοίγει εκεί που είχε βάλει σημάδι ο Απελλής και διαβάζει με αστεία φωνή:

... Είχαν ακούσει από τα παιδιά και τας γραίας, ότι ο Δράκος, όστις εκατοικούσε τον παλαιόν καιρόν εκεί μέσα, μπορούσε να κάμη έναν άνθρωπον πλούσιον, στο κέφι του επάνω, άμα ήθελεν, εκτός αν επροτίμα –το οποίον ήτο και συχνότερον– να τον βλάψει και να τον μισερέψει, διά πάντοτε, τον τολμηρόν επισκέπτην...

«Χα!» γύρισε ύστερα στον Απελλή. «Τ' άκουσες αυτά, μικρέ τολμηρέ επισκέπτη; Βλέπεις τι μπορεί να κάνει ένας δράκος μέσα σε μία σπηλιά; Όμως του λόγου μου δεν είμαι δράκος. Ούτε πλούσιο μπορώ να σε κάνω – δεν έχω πεντάρα. Ξέρω πάντως τον τρόπο να σε κάνω να νιώθεις υπέροχα. Για λίγο βέβαια, μα κέφι να έχεις, κι όλο θα τα καταφέρνουμε οι δυο μας να τα βολεύουμε από παραδάκι και να βρίσκουμε κείνο που μας χρειάζεται».

Τα χέρια του Απελλή έχουνε παγώσει.

«Πρε... πρέπει να φύγω» ψελλίζει. «Το σακίδιό μου...»